HET FINANCIEELE JAARBERICHT VAN DE REGEERING DER VEREENIGDE STATEN.

Bij de opening van het Congres den 3den dezer maand is naar gewoonte het Verslag van den Secretaris der Treasury ingekomen

Het eerste dergelijke verslag van de nieuwe Administratie zijnde, was er wel reden dit met bijzondere belangstelling te gemoet te zien. Immers deze staatsstukken dienen niet alleen om den financieelen toestand van het oogenblik uiteen te zetten, maar tevens en vooral om de inzichten van den Minister over de financieele vraagstukken van den dag te doen kennen.

Twce onderwerpen zijn het, sedert jaren reeds, welke hierbij op den voorgrond staan: de regeling van het tarief in verband met het aanhoudend zoo belangrijke batig saldo der staatsontvangsten en uitgaven, en de muntquaestie, speciaal de vraag of steeds met zilveraanmunting zal worden doorgegaan.

Wat het eerstgenoemde onderwerp aangaat wist men, dat van de tegenwoordige Regeering geen aanbeveling te wachten was tot stelselmatige hervorming; geen vernieuwde aandrang zelfs tot ten minste eenigen terugkeer van het protectionistisch tarief, gelijk twee jaar geleden onder President Cleveland werd vernomen. De verwachtingen betreffende dit punt waren dan ook niet gespannen. Maar iets anders was het ten opzichte der zilverquaestie.

Er hadden in de laatste maanden onderscheidene stemmen zich doen hooren ter aanbeveling van vermeerdering van zilveraanmunting. Vooral één voorstel, dat van den heer St. John, waarvan door schrijver onlangs hier ook reeds melding werd gemaakt; het voorstel tot verdubbeling der zilveraanmunting tegen intrekking van Staatspapierengeld tot gelijk bedrag, was ernstig besproken en scheen veelzijdig goedkeuring te vinden. Men achtte het niet onwaarschijnlijk dat dit door de Regeering zou worden ondersteund.

Dit is evenwel het geval niet geweest, maar door den Secretaris der Treasury, den heer Windom, is een ander plan ontwikkeld,

en de President heeft in zijn Boodschap met een enkel woord te kennen gegeven zich daarmee, doch niet met vermeerdering van aanmunting te kunnen vereenigen.

In eenige hoofdtrekken staan de denkbelden van den heer Windom en het voorstel van den heer St. John tegenover elkander, maar in andere opzichten is er toch tusschen de twee plannen ook groote overeenkomst. Beide bewegen zich in ééne richting die der krachtdadige medewerking ter rehabilitatie van het zilver.

Zal inderdaad het Congres dien weg op willen gaan, namelijk daartoe het initiatief willen nemen zonder eenige medewerking van de zijde van andere Staten? Dit blijft hoogst onzeker. Maar de heer Windom meent, dat, zoo men zijne denkbelden in toepassing brengt, de proefneming Amerika aan zeer weinig gevaar blootstelt.

Juist dit komt mij echter voor een zeer gewaagde bewering te zijn. Ik acht de gronden, door hem aangevoerd ter ondersteuning zijner meening, zeer zwak, ja minder nog, bepaald onjuist; zijne redeneering zeer betwistbaar. Het komt mij veeleer voor, dat de gevolgen van zijn voorstel onberekenbaar zijn en dat dienaangaande het voorstel van den heer St. John veel vóór heeft. Daarvan kent men ten minste het maximum gevaar, dat er aan verbonden ware.

Doch loopen wij niet vooruit op de beoordeeling van het ministerieele plan. Eerst zal ik daarvan en van de toelichting een zoo beknopt mogelijk overzicht geven, alsook van de beschouwingen door den voorsteller zelf daaraan verbonden.

Vooraf echter een enkele mededeeling omtrent den toestand der financiën en van de meening der Regeering betreffende de tariefquaestie.

De inkomsten der Ver. Staten hebben in het dienstjaar 1888/89	
bedragen	\$ 387.050.058
de uitgaven	„ 281.996.615
Batig saldo.	\$ 105.053.443

waarvan ter inlossing van biljetten en pasmunt
en tot inkoop van Staatsschuld ingevolge de bepalingen der amortisatie-wet, zijn aangewend . . „ 47.583 314
blijft netto-batig-slot. . . . \$ 57.470.129

Voor het loopende dienstjaar 1889/90 en voor het jaar 1890/91 worden, op den voet der tegenwoordige heffingen en van de bestaande regeling der uitgaven, de uitkomsten als volgt begroot.

	1889/90	1890/91
Ontvangsten	\$ 385.000.000	\$ 385.000.000
Uitgaven	" 293.000.000	" 292.271.405
Batig saldo.	\$ 92.000.000	\$ 92.728 595
Amortisatiefonds	" 48.321.117	" 49.159.073
Netto batig saldo.	\$ 43.678.883	\$ 43.569.622

Het netto-batig-saldo van het dienstjaar 1888/89 is met een bedrag van ruim 33½ miljoen dollar uit het saldo der Schatkist bij den aanvang des jaars, te zamen \$ 90,979.427, gebruikt tot het verrichten van verschillende aflossingen en inkoop van schuld.

Op 30 Juni 1889 bedroeg het netto saldo van de Schatkist (de aanwezige kasmiddelen na aftrek van alle daartegenoverstaande obligos) \$ 71.484.042 tegen \$ 103.220.464 een jaar te voren. Hierbij voegende het geraamde batig saldo over het loopende jaar, komt men tot een totaal van \$ 163.484.042 dat beschikbaar zou zijn tot aankoop van staatsschuld tot 30 Juni 1890. Tot een bedrag van \$ 50.465.485 is aan die aankopen reeds uitvoering gegeven. Op 1 November ll. was het beschikbaar kas-saldo \$ 45.335.762.

Zoo veel wat betreft den toestand van het oogenblik.

Wat de toekomst aangaat, acht de minister dat het niet wel aangaat een verhouding van ontvangsten en uitgaven te handhaven, die een jaarlijksch batig saldo van ongeveer 44 miljoen dollar veroorzaakt.

Een deel dier gelden kan aangewend worden — zegt hij — ter bevordering van den handel met het buitenland (subsidieering van stoomvaartlijnen), en die gelden zou hij goed besteed achten. Voorts kunnen voor de kustverdediging en voor de oorlogsvloot uitgaven gedaan worden, die verstandig zouden zijn en waardoor het geld weder in den omloop komt. Doch een en ander zal slechts een gering deel der beschikbare middelen vereischen. Deze nog verder te gebruiken tot inkoop van staatsschuld, kan de heer Windom niet aanbevelen. Het komt er dan op neer, zegt hij, dat men meer dan noodig is belasting heft om daarmee een schuld te delgen, waardoor bij den tegenwoordigen inkoopsprijs slechts 2 pCt. rente wordt bespaard. Geen twijfel of, laat men die gelden in handen der belastingplichtigen, deze er een nuttiger gebruik van kunnen maken.

Daarom wordt aanbevolen de tabaks-belasting afteschaffen. Deze brengt in het geheel ongeveer 32 miljoen dollar op. En tabak, wordt gezegd, is tegenwoordig geen voorwerp van weelde-gebruik, maar een van algemeene dagelijksche behoefte; het is daarbij nog het eenige landbouw-product dat aan directe belasting onderhevig

is; deze heffe men op. Een tweede belasting, waarvan de afschaffing wordt aangeraden, is die op den alcohol, voor zooveel deze als grondstof dient in de nijverheid, voor chemische en medicinale preparaten enz. De opbrengst dier heffing wordt gezegd \$ 5.400.000 te bedragen. Er zou dus in het geheel 37½ millioen dollar belastingen worden prijs gegeven. En, voegt de minister er bij, aan de laatstgenoemde afschaffing zou ook nog een indirect voordeel verbonden zijn: het vervallen namelijk van de bevoordeeling, die thans feitelijk, ten nadeele der binnenlandsche nijverheid, genoten wordt door hen die de bedoelde preparaten in het buitenland vervaardigen voor invoer in Amerika, daar de alcohol zelf van daar vrij wordt uitgevoerd.

Zoude men niet tot deze opheffingen van belastingen willen overgaan, dan, zegt de heer Windom, bleef er wel niet anders over dan tot tariefsverminderingen te besluiten. Doch in die richting acht hij geen stappen geraten dan alleen voor zoover daardoor verkregen werd, dat het tarief, dat ingesteld is met het doel om den Staat inkomsten te bezorgen en tevens den nationalen arbeid te beschermen, beter uitsluitend aan het laatstgenoemde doel bevorderlijk werd gemaakt met opoffering voor zooveel noodig van het eerstgenoemde.

Iedere wijziging daarentegen, waarbij slechts gelet werd op de fiskale belangen van de Ver. Staten, zou hij afkeuren. Men bedenke wel, zegt hij, dat, indien b.v. een beschermend tarief over invoeren ter waarde van 300 millioen dollar aan de schatkist 100 millioen dollar inbrengt, bij de verlaging van het tarief op de helft, dezelfde heffing slechts te verkrijgen ware bij een invoer ter waarde van 600 millioen dollar. En het gevolg zou zijn dat de afzet der producten van de Amerikaansche producenten in het binnenland een vermindering van 300 millioen dollar onderging, ten bate hunner buitenlandsche concurrenten; en dat, terwijl alsdan de arbeiders in Amerika minder werk vonden, tevens het goud uit het land zou stroomen om in het buitenland grondstoffen en arbeidslooenen te betalen, die even goed in het binnenland hadden kunnen worden voortgebracht.

Men ziet het, onder den Secretaris der Treasury Windom is de Amerikaansche administratie weder tot de meest overdreven protectionistische sophismen teruggekeerd.

De hier medegedeelde redeneering in haar geheel te ontleden en er alle fouten van aan te toonen, ligt uit den aard der zaak thans niet op mijn weg. Veel beter dienst trouwens, bewijs ik

aan mijn lezers door hen, wat dit onderwerp betreft, te verwijzen naar het hoofdstuk „De Voortbrenging en het Beschermend stelsel” in het jongste geschrift van Mr. N. G. Pierson.¹⁾

Een enkele opmerking slechts. De moeilijkheid waarvoor het Huis der Vertegenwoordigers van het Congres zich geplaatst zou zien indien, tot vermindering van het batig saldo der ontvangsten en uitgaven, de Voorzitter van het Committee of Ways and Means, in afwijking van het advies van den Secretaris der Treasury, een voorstel van tariefhervorming deed, ware niet, dergelijke wijziging in te voeren zonder de totale opbrengst te doen afnemen; maar integendeel zou een vermindering der algeheele opbrengst moeten verkregen worden. En werd dit doel bereikt, zonder dat daaruit eenige vermeerdering der invoeren voortvloeide, zoo geschiedde niets van hetgeen de heer Windom als gevolg voorspelt. Het is echter inderdaad zeer wel mogelijk, zeer waarschijnlijk zelfs, dat iedere belangrijke tariefsvermindering de algemeene invoeren zou doen toenemen. Doch alsdan zou tevens iets anders moeten voorvallen. Namelijk, daartegenover zouden ook de Amerikaansche goederen-uitvoeren — en niet de gouduitvoer, nooit anders althans dan voor een deel en geheel voorbijgaand — moeten vermeerderen. Dit ware dan omdat, ten gevolge der tariefs-vermindering de indirecte voortbrenging van een zeker aantal zaken voordeeliger zou geworden zijn dan de directe. De Amerikaansche producenten, allen te zamen genomen, zouden aldus inderdaad mogelijk voor een deel hunner productie de binnenlandsche markt kunnen verliezen; doch voor zooveel dit geschiedde, ware het omdat zij met meer voordeel die producten naar buiten konden uitvoeren. Voor hen en ook speciaal voor de arbeiders ontstond alzoo geen verlies maar integendeel winst. En tevens genoten de Amerikaansche consumenten het voordeel der verlaagde prijzen van de ingevoerde goederen. Dus aan alle zijden slechts winst. En wellicht volgde nu inderdaad ook nog iets anders, namelijk dat de totale opbrengst der inkomende rechten niet verminderde in verhouding tot de verlaging. Maar dan ware dit slechts het gevolg van de vermeerdering der algemeene productie — directe en indirecte — die uit het vervallen van een beletsel voor de productie onder de gunstigst mogelijke voorwaarden zou voortgevloeid zijn; waarin tevens het onbetwistbaar bewijs van de daaruit voortgesproten vermeerdering van welvaart gelegen ware.

¹⁾ Mr. N. G. Pierson. Leerboek der Staathuishoudkunde, 2e deel, 1e stuk. Aldaar Hoofdstuk IV, blz. 170—220.

Alleen echter zou een dergelijke tariefsverlaging ook nog één ander gevolg kunnen hebben. Te weten, dat tegenover het algemeene voordeel, voor een enkelen tak van nijverheid ook eenig verlies stond. Daardoor zou dan evenwel het bewijs geleverd zijn, dat tot zoo lang die tak van nijverheid slechts een kunstmatigen bloei had genoten en dit wel ten koste van het algemeene welzijn.

Komen wij thans tot de zilver-quaestie.

Hetgeen Minister Windom voorstelt is het volgende :

Een einde te maken aan de tegenwoordige verplichte zilveraamunting.

Daarentegen uitgegeven nieuwe staatsbiljetten tegen depot van ongemunt zilver, waarbij dit zou worden aangenomen naar de marktwaarde ten tijde van het depot, de biljetten recht gevende op een bepaald bedrag in dollars, in alle staatskassen voor dat bedrag in betaling aangenomen wordende en door de Nationale banken onder de wettige bestanddeelen der verplichte dekking te beschouwen zijnde. Maar bij opvordering van het in de biljetten genoemd dollarbedrag, zou de Schatkist het recht hebben dit te voldoen in ongemunt zilver tot zijn marktwaarde bij de opvordering, of wel in goud. Het totaal bedrag waarvoor dergelijke biljetten konden worden afgegeven, zou onbeperkt zijn; doch de Secretaris der Treasury zou discretionaire macht hebben om ten allen tijde de uitgifte te schorsen zoo lang het hem goeddacht.

De risico van de daling van het zilver in verhouding tot het goud voor het bedrag van het tegen die biljetten gedeponeerde zilver, zou dus voor de Schatkist komen. De houder daarentegen zou wel de risico loopen van bij inwisseling een minder bedrag (gewicht) aan zilver te ontvangen dan daarvoor oorspronkelijk gedeponeed werd, doch het zilver dat hij terug ontving zou alsdan dezelfde waarde in goud hebben als het gedeponeerde bedrag had toen het aan de Schatkist werd ter hand gesteld. Was tusschen het tijdstip van het depot van het zilver en dat der opraging de waarde gedaald, dan zou de certificaathouder zoo veel te meer zilver terug ontvangen.

De Minister acht dat, zoolang als de Munt niet geopend kan worden voor vrije aanmunting van het zilver, ten gevolge eener internationale regeling om daartoe algemeen over te gaan in verband met een overeenkomst omtrent de waarde-verhouding, waartoe het goud en het zilver ter aanmunting worden aangenomen, zijn plan voor de Ver. Staten de beste regeling van zaken aangeeft.

Hij stelt op den voorgrond, dat te recht in Amerika volgens de algemeene opinie het gevorderd wordt, dat de beide edele metalen als munt dienst blijven doen, dat het belang van handel en nijverheid dit eischen.

Hij spreekt verder uitdrukkelijk den wensch uit, hij komt er zelfs herhaaldelijk op terug, dat de politiek door de regeering der Ver. Staten ten opzichte van het zilver te volgen, er toe moge leiden om een krachtige reactie in het leven te roepen van de daling van het zilver in verhouding tot het goud, die sedert 1873 heeft plaats gevonden.

Tevens verwerpt hij ten zeerste het middel, dat door sommigen wordt aanbevolen ten einde de gewenschte internationale overeenkomst tot stand te doen komen, namelijk om ook de Munt der Ver. Staten voor het zilver te sluiten en daardoor het zilveraanbod elders te vermeerderen. Al zoude ook, zegt hij, dergelijke maatregel inderdaad goede kans hebben om tot het beoogde doel te leiden, het ware dan langs een weg, die de schromelijkste onheilen zou berokkenen aan den handel en de nijverheid zoowel in Amerika zelf als elders, en geen goed staatsman zou op die wijze willen handelen. Of werkelijk het middel zou kunnen baten — terloops zij het hier opgemerkt — valt ernstig te betwijfelen; en zeker moet men er met voldoening kennis van nemen dat nog steeds in de regeeringskringen in Amerika dit plan, dat ook zelfs in Europa wel eens door enkele heethoofden is aanbevolen, geen toejuiching vindt. Mocht Amerika, door de vasthoudendheid der voornaamste Enropeesche Staten aan de noodlottige muntpolitiek van het jongste tijdvak, gedwongen worden het voorbeeld van Europa te volgen, en het gevaar dat het hiertoe komen zal is niet weg te cijferen, het zal ongelukkig genoeg zijn. Maar te verlangen om door de overmaat van het kwaad tot het goede te komen, kan op geen enkel gebied worden goedgekeurd, en 't is onverklaarbaar hoe zoo iets in een verstandig brein kan opkomen.

Intusschen, met de voortdurende zilver-aanmunting op den tegenwoordigen voet wenscht Minister Windom niet voort te gaan. Daarvan voorziet hij weinig heil als middel om het herstel van het zilver in zijn vorigen toestand te bevorderen; en voor het behoud van een gezonden munttoestand in Amerika zelf zou hij daarin een groot gevaar gelegen achten.

Thans, tot 1 November 1889, zijn op den tot zoover gevolgden weg reeds 343.636.000 zilveren standaarddollars aangemunt. Door de groote vermeerdering van bevolking en welvaart, door de buitengewone ontwikkeling van alle zaken in den laatsten

tijd en dank zij het ongeschokte vertrouwen in de goede trouw en de krachtige financiële positie der regeering, is het mogelijk geweest tot een zoo aanzienlijk bedrag die intrinsiek gedeprecieerde en steeds meer depreciërende teekmunt op zijn nominale goudwaarde te handhaven. Doch omdat dit zoover en zoolang is goed gegaan, zijn de gevaren aan zulk een stand van zaken verbonden, toch niet weggenomen, en is er vooral ook nog geen reden om aantenemen, dat met die aanmunting maar steeds kan worden voortgegaan.

Nog minder zou de Minister zich dan ook kunnen vereenigen met de voorgestelde verdubbeling der tegenwoordige aanmunting.

Men beroept zich, zegt de heer Windom, ter aanbeveling hiervan op de behoefte aan nieuw ruilmiddel, die zich zou doen gevoelen door de voortdurende intrekking van bankbiljetten. Maar de vergelijking van den werkelijken geldomloop in zijn onderscheidene bestanddeelen tusschen 1 Maart 1878 en 1 October 1889 geeft de volgende uitkomst in dollars:

	In omloop			
	1 Maart 1878.	1 Oct. 1889.	Vermindering.	Vermeerdering
Gouden munt	82.530.163	375.947.712	—	293.417.552
Standaard. Zilveren ds.	—	57.554.100	—	57.554.100
Pasmunt	53.573.833	52.931.352	642.381	—
Goud-certificaten . .	44.364.100	116.675.349	—	72.311.249
Zilver-certificaten . .	—	276.619.715	—	276.619.715
Staatsbiljetten . . .	311.436.971	325.510.758	—	14.073.787
Biljetten Nal. bken.	313.888.740	199.779.011	114.109.729	—
Totalen	805.783.807	1.405.018.000	114.752.110	713.976.403
Netto vermeerdering				599.224.193

en de vermeerdering van het totaal-bedrag is van jaar tot jaar geweest als volgt:

Totale geldomloop		Totale geldomloop	
duizendt. dollars.		duizendt. dollars.	
1 Maart 1878	805.793	1 Oct. 1884	1.261.569
1 Oct. 1879	862.579	" 1885	1.286.630
" 1880	1.022.033	" 1886	1.264.889
" 1881	1.147.892	" 1887	1.353.485
" 1882	1.188.752	" 1888	1.384.340
" 1883	1.236.650	" 1889	1.405.018

De Minister ziet in deze beweging geen aanleiding om aan een gevaarvolle inkrimping — of onderdrukking der natuurlijke uitbreiding — van den geldomloop te gelooven.

Hij acht verder, dat naarmate het aantal zilveren dollars, in de verhouding van 16:1 geslagen, zou vermeerderen, de moeilijkheid om tot een internationale regeling te komen zou toenemen.

Bovendien, zegt hij, zou de maandelijksche aanmunting van 5.600.000 zilveren dollars, om het nominale bedrag van 4 miljoen dollars te verkrijgen, de bestaande munt inrichtingen geheel in beslag nemen en geen gelegenheid laten voor eenige nieuwe aanmunting van goud. 't Is waar, men zou de Munt kunnen uithreiden; maar de vraag moet ook gesteld, waartoe deze verdubbeling der tegenwoordige zilver-aanmunting zou dienen, terwijl tot nog toe het alleen door groote behoedzaamheid in de behandeling van de circulatie der zilver-certificaten gelukt is daarvan een bedrag in omloop te stellen, gelijk aan dat van de zilver-aanmunting op den ouden voet.

Nog twee andere voorstellen zijn door verschillende personen opgeworpen, beide ter bevordering der zilver-circulatie.

Het eene — de Minister noemt het niet ten onrechte het heroïsche middel — is dat de Ver. Staten onverwijld en zelfstandig de aanmunting der tegenwoordige zilveren dollars tot een onbeperkt bedrag zouden vrij laten. De heer Windom heeft geen moeite om aan te toonen, dat' dit onvermijdelijk zou leiden tot volledige uitstooting van het goud uit den geldomloop en Amerika onder de zilverlanden zou voeren. Voorts, zegt hij, zou het aanvankelijk niet eens ruimte van geldcirculatie veroorzaken. Aan goudgeld en goud-certificaten is er thans een bedrag van bijkans 500 miljoen dollar in omloop. Zeer spoedig zouden die geldmiddelen agio gaan doen en dus ongeschikt worden als gewoon betaalmiddel. Toch zou het ten minste vijf jaar vorderen om een gelijke som nieuw zilvergeld in omloop te brengen; een aanmunting van 100 miljoen dollar per jaar ware wel het hoogste bedrag, waartoe men zou kunnen komen. En inmiddels zou het niet mogelijk zijn aan een zeer noodlottige inkrimping van den geldomloop te ontsnappen.

Het andere voorstel betreft een aanmunting van zilveren dollars, niet langer van het thans aangenomen zilveragehalte, maar zooveel zwaarder dat de nieuwe dollar, naar de marktwaarde van het metaal van het oogenblik, gelijk zou zijn aan het goudgeld. Maar onder de bestaande omstandigheden — zegt de Minister — zou men dan van dag tot dag verschillende dollars moeten aanmunten, en, om ze in circulatie te houden, voortdurend moeten hermunten. Voorts zou dergelijke maatregel feitelijk in zich sluiten de erkenning der tegenwoordige marktwaarde van het zilver als normaal, en een terugkeer tot hoogere waarde ten eerste tegenwerken.

Eindelijk nog is 't denkbeeld aan de hand gedaan, om voortaan

tot onbeperkt bedrag zilvecertificaten uit te geven tegen depot van zilver op den tegenwoordigen voet, maar terwijl de schatkist het zilver ongemunt zou bewaren. Wie dit verlangen, zegt de heer Windom, erkennen dat er geen behoefte bestaat aan uitbreiding der zilveraanmunting, en tevens staat hun voorstel eigenlijk gelijk met dat der voorstanders van de opening der Munt voor onbeperkte zilveraanmunting.

Tegenover de hier opgesomde bezwaren der vermelde voorstellen van anderen, stelt dan Minister Windom de voordeelen, die hij ziet in den door hem aanbevolen maatregel:

al het in het land aanwezige muntmateriaal zou op een eenvoudige en weinig kostbare wijze voor den geldomloop benuttigd worden;

een papieren-ruilmiddel werd in het leven geroepen, dat niet willekeurig kon worden ingetrokken of vermeerderd, en dat steeds volkomen gedekt zou zijn, daar de Staat aansprakelijk was voor de inwisseling ter volle waarde in zilver of in goud:

er zou geen sprake meer kunnen zijn van overtollige zilvervoortbrenging tegenover de bestaande behoefte, want al het zilver zou een markt vinden;

tevens zou de invoering der bedoelde certificaten in Amerika zelf de behoefte aan goud voor den geldomloop verminderen, en dit, in verband met het voorgaande resultaat, zou ten eerste bevorderlijk zijn aan herstel van de vroegere waardeverhouding tusschen de twee metalen;

de wensch van hen die uitbreiding van geldomloop verlangen op zoodanigen voet, dat het nieuwe ruilmiddel gelijke waarde hebbe als het goud en dit dus daarnaast in omloop blijve, zou bevredigd zijn;

tevens zou het ongenoegen niet worden opgewekt van de tegenstanders van kunstmatige vermeerdering van betaalmiddelen, want al nemen de geldmiddelen toe, het zou voor geen grooter bedrag zijn dan voor het tegenwoordige excedent der zilverproductie en de nieuwe biljetten zouden ten volle gedekt zijn door metaal ten bedrage hunner goudwaarde;

voor de zilverproducenten zou het voordeel grooter zijn dan bij vermeerderde zilver-aanmunting, want het zilver zou in beide gevallen tot zijn marktwaarde worden betaald, maar voor de gewenschte certificaten ware meer plaats in den geldomloop dan voor nieuwe zilveren dollars;

de houders der certificaten zouden aan geen gevaar van verlies blootstaan, want de dekking bestond, behalve in het

gedeponeerde zilver, in de verplichting der Regeering om ze in goud in te lossen of in een daarmede overeenkomend bedrag in zilver;

de uitgifte der nieuwe certificaten, gepaard aan de intrekking der zilver-aanmuntingswet, zou alle vrees doen verdwijnen voor overmatige uitgifte van zilveren dollars en daardoor de handhaving van den tegenwoordigen voorraad op hun nominale waarde gemakkelijker maken;

de uitvoering van den maatregel zou veilig beproefd kunnen worden en bleek hij wel te slagen, zoo zouden andere landen de Vereenigde Staten hierin kunnen volgen, terwijl in dat geval omtrent samenwerking gemakkelijk overeen te komen ware;

en eindelijk, zegt de minister, zou het pad gebaad zijn om tot algemeene heropening der Munten voor zilveraanmuntung over te gaan en tot herstel van de vroegere verhouding tusschen de edele metalen.

Daarbij acht de heer Windom het gevaar van verlies voor de Vereenigde Staten door verdere zilver-depreciatie zeer gering. Hij is vast overtuigd dat de maatregel zou leiden tot rijzing der goudwaarde van het zilver. Voorts zou de Schatkist het voordeel genieten van het verlies of de vernietiging van een deel der certificaten. Maar bovendien. Aangenomen er ontstond verlies. De Regeering is verplicht voor een deugdelijk betaalmiddel te zorgen; daarvoor moet desnoods een opoffering worden gebracht. Zoo getroost men zich thans wel het renteverlies, dat voortspruit uit het houden eener reserve van 100 millioen in goud tegen de in omloop zijne staats-biljetten, in plaats van dat dit bedrag in Staatsschuld is belegd.

En ducht men, dat de Regeering het slachtoffer zou worden van combinaties van speculanten om haar te noodzaken het zilver tot een opgedreven koers over te nemen; juist om daartegen gewapend te zijn, verlangt de Minister de macht van schorsing der regeling. Ook zou men den zilverprijs niet kunstmatig kunnen drukken, ten einde alsdan zijn voordeel te maken met inwisseling der certificaten; want alsdan zou de Minister geen zilver afgeven maar in goud betalen.

Zegt men dat door den maatregel het zilver niet gehandhaafd wordt in zijn stelling als geld, maar tot een gewone koopwaar wordt gemaakt; de Minister antwoordt, dat die stand van zaken eigenlijk reeds bestaat en integendeel de strekking zou wezen daaraan een einde te maken.

Eindelijk acht de heer Windom, dat er geen reden is om als

gevolg van den maatregel een overstrooming van Amerika met zilver te verwachten.

Op den grondslag der jongste berekeningen van den Directeur der Munt neemt hij aan eene jaarlijksche zilverproductie, bedragende, naar de Amerikaansche muntwaarde, doll. 142,000.000 en daartegenover de volgende jaarlijksche behoeften aan nieuw zilver:

voor Indie.	35.000.000 doll.
voor standaardmunt in Australie en Japan	10.000.000 "
voor pasmunt in Europa, Zuid-Amerika en diverse kolonien.	16.000.000 "
voor uitvoer naar China, verder Azie (behalve Indie) en Afrika.	10.000.000 "
aanmuntung van Mexicaansche doll., die niet versmolten worden	5.000.000 "
nijverheidsverbruik	15.000.000 "
Te zamen	91.000.000 doll.

zoodat beschikbaar zou blijven in de Vereenigde Staten
of voor verzending daarheen 51.000.000 doll.

Dat er geen beschikbare voorraad ongemunt zilver bestaat, is bekend, zegt de Minister, en hij ducht niet dat de Staten der Latijnsche Unie of anderen, waar nog groote sommen zilvergeld op de oude zilverwaarde in omloop zijn, tot ontmunting daarvan zouden overgaan om het zilver naar Amerika te zenden.

Ik heb gemeend dit plan met de geheele toelichting wel zoo beknopt mogelijk, maar toch volledig te moeten meedeelen.

Al is er, te oordeelen naar den eersten indruk die het in de Ver. Staten heeft gemaakt, zeer weinig of in het geheel geen kans dat het door de Wetgevende Macht wordt overgenomen, zoo verwacht men toch wel dat de zilver-partij in het Congres de zaken niet lijdelijk zal blijven aanzien, maar een poging zal doen om van haar tegenwoordig overwicht partij te trekken. Onvermijdelijk zullen de beschouwingen van den heer Windom dan toch besproken worden, en zal allicht voor voorstellen van andere zijden daarin een uitgangspunt worden gezocht. Het kan dus ter beoordeeling van de beteekenis van verdere berichten nuttig zijn het rapport van den minister te kennen.

Wat nu het plan zelf aangaat, zoo moet allereerst de opmerking gemaakt worden, dat de berekening van den heer Windom van het zilverbedrag, waarvan de aanbieding aan de Munt der Ver. Staten te wachten ware, vermoedelijk zeer slecht zou uitkomen.

Hij begaat in deze, naar het mij voorkomt, een dubbele fout. Hij ziet geen reden om in Amerika de aanbieding te verwachten van ander zilver dan wat daar zijn natuurlijken uitweg zou vinden,

omdat toch er daar geen hooger dollar-bedrag voor te bekomen zou zijn dan in de juiste verhouding tot den algemeenen goudprijs van het metaal. Doch hij ziet over het hoofd, dat iedere zilverproducent er zijn belang in zou vinden om zelfs geen kilogram nieuw zilver ergens anders heen te zenden dan naar de Munt der Vereenigde Staten. Immers daardoor zou aan de Londensche zilvermarkten in het algemeen de verhouding tusschen vraag en aanbod eene wijziging ondergaan, waaruit een schijubaar, volkomen natuurlijke rijzing van den goudprijs van het zilver zou voortvloeien, en van die rijzing zou de producent het voordeel genieten bij zijne aanbieding aan de Amerikaansche Munt. En toch ware er dan geen sprake nog van een combinatie van speculanten, ter ontwapening van welke de Minister de afgifte van certificaten zou kunnen schorsen. Hij vergeet in de tweede plaats dat uit de rijzing van den goudprijs van het zilver van zelf ook een wijziging van de tegenwoordige verdeeling van de zilverproductie zou voortspruiten, tengevolge van den invloed dier rijzing op de wisselkoersen op de zilver-landen en op een aantal zilverprijzen.

Voorts moge het inderdaad aanneembaar zijn, dat de rijzing van den goudprijs van het zilver niet aanstonds tot nieuwe zilverontmuntungen aanleiding zou geven, wel ware het te verwachten dat die rijzing, welke geen waarborg zou opleveren van hare duurzaamheid, tot buitengewoon krachtige exploitatie der zilvermijnen zou leiden.

Met de betrouwbaarheid der bedoelde berekening vervalt natuurlijk tevens de juistheid van alle beschouwingen van den heer Windom omtrent den vermoedelijken invloed van den door hem aanbevolen maatregel op den munttoestand in Amerika. Maar bovendien reeds zijn deze bezwaarlijk juist te achten. Een van beide, de geldomloop aldaar kan nog steeds meerderen aanvoer van teekensmunt — met al de gebreken van dezen — verdragen, zonder gevaar dat daaruit uitstooting van goud voortvloeit, of niet. Maar zoo niet, dan is er daar ook geen plaats voor een nieuw fiduciair ruilmiddel, dat niet werkelijk door goud gedekt is.

De minister verwacht verder op verwonderlijke wijze de vermoedelijke gevolgen van zijn plan voor de Schatkist en die voor het land. Hij zegt dat de houders der certificaten geen gevaren zouden loopen, omdat zij door de verplichtingen der Schatkist gedekt zouden zijn; maar het is juist het vereischte van een volkomen deugdelijk ruilmiddel, dat dit zijn waarde in zichzelf hebbe. Hij spreekt met geen woord zelfs van de nadeelen en gevaren,

die onvermijdelijk verbonden zouden zijn aan den munttoestand, indien ieder oogenblik het van het inzicht van den Minister zou afhangen de bestaande regeling van zaken te schorsen en dan weder al of niet te herstellen. En welk een regeling? Inderdaad eene waarbij het muntmetaal hoe langer zoo meer in den toestand zou komen van een koopwaar, die wel tot op zekere hoogte tot onderpand zou strekken van het ruilmiddel, maar waarbij het ruilmiddel toch van zuiver fiduciairen aard zou zijn. En in zijn vast vertrouwen dat zijn plan gelukken zou, ook hierin dat het de hefboom zou zijn, die eindelijk de groote Staten zich zou doen vereenigen om een bimetallieke muntconventie tot stand te brengen, sluit de heer Windom de oogen voor het onberekenbare verlies, waaraan hij zijn land zou blootstellen indien dit niet gelukte.

Inderdaad zou er wel reden zijn geweest, indien men op dit een en ander let, om al zeer weinig waarde aan het geheele plan toe te kennen en, rekenende op het gezond verstand der mannen van zaken in Amerika en op hun invloed, er slechts zeer weinig notitie van te nemen.

Toch heb ik gedacht niet aldus te moeten handelen. Ik noemde daarvoor hierboven reeds eene reden, maar er is nog een tweede.

Het komt mij namelijk voor, dat er geen leerzamer betoog is te leveren dan het rapport van den minister Windom, om aan te toonen dat er aan geen werkelijk doeltreffende rehabilitatie van het zilver te denken valt dan alleen door de internationale invoering van het bimetallisme.

De Ver. Staten van Amerika hebben hunnerzijds gedaan wat zij vermochten om de nadeelige gevolgen van den bestaanden algemeenen munttoestand te verminderen. Men is aldaar hiertoe gekomen, het moge wezen onder de medewerking van de direct belanghebbenden bij het zilver, maar toch ongetwijfeld voor een goed deel ter wille van de vele aan den munttoestand onafscheidelijk verbonden algemeene belangen van handel en nijverheid. Doch op den ingeslagen weg kan niet, of althans niet lang meer voortgegaan worden, of de nadeelen werden nog oneindig grooter dan de voordeelen. Thans tracht men door andere hulpmiddelen zijn doel te bereiken. Maar overal stuit men op onoverkomelijke bezwaren. Leerzaam is in dit opzicht de critiek van den heer Windom van de plannen van anderen; leerzaam niet minder zijn eigen plan, waarin een ieder, die het niet met de oogen van een vader beziet, minstens even groote fouten ontdekt.

Mij dunkt dan ook dat het oogenblik nadert waarop, indien Engeland enz. de bimetallieke conventie blijven weigeren, de

Vereenigde Staten van Amerika zullen moeten besluiten een keus te doen tusschen het goud en het zilver. Één hulpmiddel om dat oogenblik nog een tijd lang te verschuiven ware echter mogelijk, het ware althans het minst gevaarlijke hulpmiddel: de geleidelijke vervanging namelijk van het nog in omloop zijnde papierengeld, voor zooveel het ongedekt is, door zilver. Daardoor zou althans het gevaar van goud-uitstooting niet vermeederen. Doch ook dit ware slechts een tijdelijk palliatief.

Moge Europa en de geheele handelswereld er voor bewaard worden, dat de gezegde keuze werkelijk onvermijdelijk wordt en Amerika het opgeve alleen den strijd voor de rehabilitatie van het zilver te voeren!

Gelukkig dat in Engeland ten minste de voorstanders van het bimetallisme niet in hun ijver voor de goede zaak verflauwen. Naar de jongste berichten van daar, zal dezen winter de campagne van het vorige jaar met vernieuwden ijver worden voortgezet. En mogelijk zullen ook de gevaren, waarmede de strijd om het goud — die in theorie steeds bestreden wordt, doch in de werkelijkheid zich telkens op nieuw openbaart — de geldmarkt in de laatste maanden voortdurend heeft bedreigd, voor de bimetallisten nieuwe bondgenoten winnen.

Daartoe zou ook het rapport van den minister Windom kunnen medewerken. In welken toestand toch zouden Engeland en Britsch-Indië gebracht worden indien eenig dergelijk plan als het zijne eens tot uitvoering kwam, indien de waarde-verhouding van het goud en het zilver den invloed ging ondervinden van zulke proefnemingen en blootgesteld werd aan alle schommelingen die daaruit konden voortvloeien.

Amsterdam, December 1889.

G. M. BOISSEVAIN.